

AUTORETRAT FUGINT DELS NAZIS

Una exposició a Berlín recupera la vida i obra de Lore Krüger, una fotògrafa lluitadora que va perdre els pares a Mallorca durant la persecució dels jueus

ESBÓS
CATALINA SERRA

01

PENSAT A MÀ

01. Nau Yutes, Sant Joan Despí. Ampliació i reciclatge d'una nau industrial duts a terme del 2000 al 2005. 02. Passadís de l'estudi de Flores & Prats al carrer Trafalgar, amb la maqueta de la nova Sala Beckett en primer pla. 03. Un dels espais que han recuperat del Casal Balaguer de Palma, l'escala que puja cap al terrat. 04. Edifici 111, a Terrassa, un projecte de 111 habitatges realitzat entre el 2004 i el 2011. ESTUDI FLORES & PRATS / IMATGES EXTRETES DEL LLIBRE 'PENSADO A MANO' (EDITORIAL ARQUINE, 2015)

02

QUAN L'ARQUITECTURA ESTIMA ELS DETALLS

DIUEN QUE EL LLIBRE ÉS COM UNA DE LES SEVES OBRES. I HO SEMBLA. L'HAN FET TOT ELLS, L'ESTRUCTURA, EL DISENY, les imatges, i es nota en la profusió barroca d'elements, d'informacions, de reflexions, de detalls. Això, el detall, em sembla que deu ser una de les característiques que defineixen el treball de Flores & Prats, una parella d'arquitectes de Barcelona que ja comencen a tenir un gruix prou considerable de feina feta per merèixer aquesta monografia. Tanmateix, no va ser cap editorial d'aquí qui els va fer la proposta de recollir el seu treball -la crisi del sector es veu que també és d'il·lusió i d'idees i, en general, hi ha tota una generació de bons arquitectes que s'han quedat orfes de plataformes de difusió- sinó Arquine. És una editorial mexicana que també és revista i que dirigeix precisament un arquitecte català, Miquel Adrià, convertit en una de les figures rellevants del debat arquitectònic a Llatinoamèrica. Adrià va tenir prou complicitat amb Ricardo Flores i Eva Prats per transformar el que havia començat sent una petita monografia en gairebé un llibre-objecte (*Pensado a mano*, es titula) que és un recull exhaustiu del seu pensament i de la seva feina.

ELS TEMPS DE FLORES & PRATS

Quedo amb ells al seu estudi, en un edifici del carrer Trafalgar típic de l'Eixample, per parlar del llibre. El taller ja diu molt

del seu treball. Com explica Juan José Lahuerta al llibre, les rajoles trencades grinyolen, cosa que demostra que els agrada el soroll del passat. Han fetes moltes rehabilitacions, des de l'ampliació d'una antiga nau industrial a Sant Joan Despí fins a la reconversió d'un antic molí en un museu al barri de Jonquet de Palma. Tanmateix, segurament seran coneguts en el futur per les dues obres que tenen en marxa ara mateix: el Casal Balaguer de Palma -un antic palau on hi ha restes dels segles XIV, XVI i XVIII que acabarà essent un centre cultural- i la nova Sala Beckett de Barcelona, que ocupa l'edifici d'una antiga cooperativa obrera del Poblenou en el qual pretenen fer la filigrana de mantenir l'aroma antiga de parets, terres i portes però amb les instal·lacions i els espais adequats a les necessitats modernes. Asseguts a l'estudi, mostren la maqueta de la Beckett i és com una casa de nines on no hi falta cap detall. L'han feta a trossos, desmuntable, per poder anar canviant les parts que es van variant fruit del diàleg amb l'equip del teatre o els imperatius tècnics. Al taller estan preparant, a més escala, la maqueta de la sala principal amb totes les instal·lacions. No volen sorpreses. Ho han estudiat tot al mil·límetre. Cada vella finestra ha trobat la seva reubicació a la maqueta. Fins i tot han dibuixat les taques d'humitat de la paret, les que quedaran... Reconeixen que se senten més còmodes amb aquests edificis carregats d'històries que amb l'obra nova.

"Rehabilitar és partir d'una conversa ja començada", diuen. "Ens interessa pensar en la reocupació d'antigues estructures més que en rehabilitació, creiem que és una necessitat més urgent i ara és el moment de treballar sobre aquest tema. Treballem a partir de l'observació dels usos i vides anteriors que han ocupat l'edifici o la ruïna per incorporar-los, valorant els fantasmes que han arribat fins a nosaltres com la qualitat física que el temps atorga a les coses".

El temps és una de les seves obsessions, i l'artesania, el gust per les coses fetes a mà, pensades, tocades, sentides. "Ens interessa el treball manual per la relació entre la mà i la ment. El contacte físic amb els materials de treball, el moviment de les mans en dibuixar i fer maquetes, és una manera de pensar". Tenen ordinadors, esclar, però fan de la reivindicació del temps un dels emblemes del despatx.

ORGULL PER UNA PETITA PLAÇA

Una de les obres que surten al llibre és la urbanització de la plaça Pius XII, a Sant Adrià de Besòs. Decideixo anar-hi. És tan petita que ni els veïns del costat saben com es diu. Costa de trobar-la, és just al punt on la Gran Via perd el nom i es converteix en autopista. Al llibre hi dediquen molt d'espai, va ser un procés participatiu amb els veïns i li varen dedicar moltes hores. L'element més assenyalat, un quiosc de laminadures amb forma de coet que estava ple de ginys, fa dos anys que no hi és. Decepció. El que queda és correcte, discret, amable. Es nota, a la pèrgola, la reminiscència del temps en què tots dos treballaven a l'estudi d'Enric Miralles. I, sense escarafalls, finalment, també el seu amor pels detalls. ■

03

04